

Apoštol Filip byl jiný než ostatní apoštolové. Rodiče mu dali čistě řecké jméno — a to v židovské kultuře nebylo vůbec obvyklé. Hebrejštiny jméno Filip nezná, řečtina ano. Filip tedy musel mít doma řeckou krev a řeč se u nich doma ozývala stejně přirozeně jako aramejštiny. Od mala řečtině rozuměl i plyně jí mluvil.

A právě to byl dar, který Bůh znovu ve správnou chvíli použije.

Filip je poslán na jih, na prašnou cestu směrem k Sinaji, cestu, která pak vede dál až do Egypta a ještě dál — až do Súdánu. A tam, u posledního města před vstupem do pouště, potkává člověka, který se stane prvním mostem mezi evangeliem a světem mimo židovskou kulturu. Není to Říman. Není to Evropan. Je to Afričan.

Byl to muž, který obdivoval Boha Izraele a toužil mu patřit — úplně. Jenže jako eunuch nemohl být obřezán. A tím zůstal navždy jen „sympatizant“, věřící druhé kategorie, na něhož se pravověrní Židé dívali trochu spatra. Byl vyloučen z účasti na všech chrámových obřadech a chrámové bohoslužby. A on tak moc chtěl. Miloval Boha a byl mu za tolik věcí vděčný. Tak moc toužil být ve chrámu a u obřadů, ale nešlo to. Zákon byl v této věci neúprosný. Věděl, že se nikdy nestane plným synem Izraele.

A přesto se nenechá odradit. Stejně jde. Protože Bůh a víra v něj nesou celý jeho život. Tento muž je krásným obrazem i nás i všech lidí, kteří třeba s něčím v kostele nebo církvi i nesouhlasí, něco jim možná i vadí, zažijí i nějaké zklamání z církvi, a přesto jdou; jdou jako tento muž vykonat v neděli svoji pouť, protože jsou z hloubi duše vděční Bohu za hromadu dalších věcí.

Náš eunuch to nemá pár set metrů do kopce. Jeho cesta je téměř 3000 kilometrů dlouhou cestu podél Nilu přes Núbijskou poušť. Do země, která ho nikdo nepřijme jako zcela sebe rovného. Jeho cesta však není z povinnosti kvůli královně, která taky obdivovala jediného Boha. Jeho cesta je z radosti a s radostí; ač ví, že touží Bohu být ještě blíže jako obřezaný, a přesto jako eunuch nesmí a nikdy nebude. Navzdory tomu s radostí a z radosti přichází vykonat pouť. Kniha Skutků však o této pouti odhaluje mnohem víc: dvořan přichází *proskynan tó theó* (poklonit se Bohu) – doslovně to však znamená „Políbit Bohu nohy“ (*pros* (k) + *kynan* (políbit)). A není to pouze slovní obrat a nadsázka. Tak se totiž ve starověku projevovala nejvyšší úcta bohům: padnout před svým Bohem (poklonit se) a políbit jeho nohy. Dvořan přišel poklonit se a „líbat nohy“ jedinému pravému Bohu od něhož všechno má a skrze něhož je vše.

Pamatujme dnes na tento obraz. I my na této naší každonedělní pouti přicházíme poklonit se jedinému pravému Bohu a líbat jeho nohy; ze stejné vděčnosti za všechno, a za to, že nás víra nese životem stejně jako tohoto dvořana.

Dvořan sedí na voze a čte Izajáše v řeckém překladu. Během pobytu v Jeruzalémě jistě slyšel, že se tam nedávno objevil jakýsi prorok, který konal divy a byl ukřižován. A že prý vstal z mrtvých. Jenže to už slyšel víckrát. Raději věřil kněžím a zákoníkům než „zaručeným zprávám“ o dalším samozvaném mesiáši.

Čte — a čte nahlas.

Židovská kultura totiž neznala tiché čtení. Slovo „*likrot*“ znamenalo číst ale i volat/křičet. Slovo Boží měl každý gramotný syn i dcera Izraele povinnost volat, doslova křičet světu už tím, že se četlo za všech okolností nahlas.

Dvořan, vzdělanec a královský rádce, nahlas čte v touze, aby čtená slova pronikal celou jeho bytostí — avšak navzdory vzdělání nerozumí.

Právě v této chvíli slyší Filip zvuk řečtiny. Poznává text. Poznává Izajáše. A poznává i to, že právě proto ho Bůh poslal na tuto pustou cestu. „Tak proto mě sem seslaný Duch Boží poslal, abych se nyní já stal andělem (poslaným) tomuto muži!“ — pomyslí si Filip, a má pravdu.

Rychle běží k vozu a popojede pár desítek metrů vedle něj. Pak to přijde: odvaha z Boha, nehledě na okolnosti: je totiž hrubě proti pravidlům slušnosti, aby běžný Žid rušil klid vysoko postaveného šlechtice. Filip však překonává strach, protože ví, proč jej Bůh do této situace poslal: aby se stal andělem tomuto muži. Cítí, že je v Božích rukách on i jeho úžasný dar v této situaci.

„Rozumíš tomu, co čteš?“ volá řecky. Jaká je odpověď tohoto mocného muže? Bohatého eunucha, kterého obyčejný zaprášený Žid ruší ve klidu? —

„Jak bych jen mohl“. Takhle řečeno to vyznívá jako: „Co se tak blbě ptáš?“, „Dej mi pokoj“ Jeho odpověď je však ve skutečnosti jednou z nejpokornějších vět v celé knize Skutků. Ve skutečnosti velmož řekne větu: „Kéž bych jen mohl.“ A není to beznadějný povzdych.

Je to optativ — přací způsob. Touha. Modlitba. „Kéž bych jen mohl/ tak moc bych si přál“.

Až pak přichází špetka beznaděje: „Ale jak, když mi to někdo nevyloží?“. Text nám však toho znovu o eunuchovi říká víc: „Ale jak když mě někdo cestou nepovede?“. Tento muž touží rozumět, touží se učit, naslouchat, touží se nechat vést.

A to je chvíle, kdy Filip vstoupí na vůz. Stane se andělem — poslem — i průvodcem na cestě.

A dvořan, který celý život nesměl na bohoslužbu v chrámu ani na obřady, teď slyší, že Ježíš pro něj otevřel nikoli pouze cestu k oltáři, ale přímo k Božímu trůnu. „Můžu chválit Boha doma, s královnou, i na každé zastávce cestou pouští. Na každém místě na světě a v každé chvíli být milovaným synem Božím; Smím jej nikoli pouze chválit a přinášet mu oběti; Když je to, co tento Žid říká pravda, smím Boha objímat a sedět mu v klíně jako jeho plnohodnotný milovaný syn; vyvolené dítě Izraele.“

To, po čem celý život toužil, a ještě mnohokrát víc mu Bůh klade k nohám. Položil to k nohám i každému z nás: krásu a radost z toho, že jsme se stali jeho dětmi, a to dokonce nikoli proto jací jsme, nýbrž navzdory tomu, jací jsme: navzdory našim chybám, slabostem, pochybnostem. Nad vším zvítězila Boží láska. Já se z toho denně raduji stejně jako tento eunuch a věřím že i vy spolu se mnou.

A když přijedou k vodě, nic mu nezabrání říct: „Tady je voda. Co brání tomu, abych byl pokřtěn?“

A odpověď Boží je jasná: „Nic.“

A tak zde, na hranici Judeje a pouště, dostává dvořan svůj největší dar: stát se plně synem Izraele. A od této chvíle se stává prvním křesťanem z pohanského světa. Bez obřízky. Bez jakýchkoli podmínek.

Bůh jej přijímá přesně takového, jaký je a nežádá víc: přijímá jej bez podmínek a s láskou za svého milovaného Syna. Pro Boží lásku neexistuje totiž žádná dostatečná řetěz, okov ani překážka. Takový je náš Bůh, který se i nás s láskou ujal a ujímá před každým vstupem do životních pouští. Bůh nám mnohdy posílá „na hranici pouště“ do životů anděly v lidské podobě; někoho, kdo jako Filip vyslechne, přisedne k nám na vůz a přinese kousíček nebeské radosti. Krásné je, že kromě obrovské radosti z toho že jsme děti Boží, se my sami můžeme stávat pro druhé anděly zde na zemi: stejně jako Filip pro dvořana: využít Boží dar v nás, překonat strach popojet s bližním svým do náruče Boží před vstupem do pouště života. Kolik lidí potřebuje vyslechnout? Kolik lidí se zmítá v otázkách a nerozumí? Kolik lidí by ocenilo, kdyby s nimi někdo ujel kousíček cesty a cestou je povedl?

Je nádherné být Božím synem a dcerou a překonávat s vírou překážky ve vlastním životě a životě jiných, když Bůh překonal pro nás tu překážku největší. Právě v tom muži, o němž mluví prorok izajás a jehož poznal eunuch, když se mu Filip stal Božím andělem a průvodcem na cestě.